

1867-03-16

Afsender

J. C. Jacobsen

Modtager

Carl Jacobsen

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
København

Arkivplacering:
Uden FA-nummer, æske F 3,1

Emneord:
Familieliv

Dokumentindhold

Om J. C. Jacobsens første møde med Emilie Djørup efter Carls afrejse.

Transskription

Carlsberg 16 Marts 1867.

Kjære Carl!

Da jeg ikke veed hvor lang Tid, der kan hengaae, til jeg modtager dit næste Brev, troer jeg ikke at burde afvente dets Ankomst, før jeg, som et Supplement til mine sidste Breve, meddeler Dig Resultatet af min første Sammenkomst med E.- Jeg besøgte hende i Toorsdags hos Michael's og havde en lang Samtale med hende i hvilken jeg først bestræbte mig for at overtøye hende om, at jeg virkelig ikke "havde Noget imod hende" men meget mere netop havde havt hendes Fremtids Lykke for Øie og dernæst søgte ved Fornuftsgrunde at bringe hende til at indsee Rigtigheden af min Opfattelse, men det var øiensynligt, at hverken mine Forsikringer eller mine Grunde - hvor mildt og venligt de end bleve fremførte -gjorde noget stort Indtryk eller vare istand til at tilveiebringe synderlig Forandring i de Forestillinger hvori hun havde levet sig ind. Det var tydeligt, at hun i mig stadigt saae den strenge, haarde Onkel, der var vred fordi man havde handlet imod hans Villie og der var derfor ingen

rigtig Modtagelighed for den Forestilling, at det var Vægten af mine Grunde der havde nødsaget mig til at handle som jeg gjorde. Først da jeg havde udtømt omtrent Alt hvad jeg vidste at sige og til Slutning tog hende kjærligt om Hovedet og klappede hende, idet jeg - vistnok noget bevæget - forsikkrede hende hvor ondt det gjorde mig for hende, gik det op for hende, at jeg virkelig havde et Hjerte ogsaa for hende og det varede da ikke længe før hun med Inderlighed og Kjærlighed kom mig imøde, saa at jeg med sand faderlig Ømhed kunde tage hende i mine Arme og kjærtægne hende som om hun var mit eget, kjære Barn og hun klyngede sig med ikke mindre Hengivenhed til mig og forsikkrede mig hvor glad hun nu var over denne Samtale og hvor let hun var om Hjertet, thi nu havde hun Tillid til mig, at jeg virkelig havde handlet med hendes Lykke for Øie og hun tvivlede ikke mere paa, at hvad jeg som kjærlig Fader gjorde, ogsaa vilde være til hendes sande Vel.

Nu troede hun ogsaa at kunne indsee, at en alvorlig Prøvelse var fornøden eller idetmindste til Eders Bedste og hun vilde nu med Taalmod bære den og haabe det Bedste af Fremtiden.

For at forebygge, at hun muligt skulde hengive sig til en Illusion, maatte jeg gjentage, at denne Fremtid i hvert Fald var noget fjern, da det vilde kræve Tid forinden Du kunde blive hvad Du burde være som Christen, som Mand og som Borger og at det ganske afhang deraf om hendes saavel som mine kjæreste Ønsker og Forhaabninger kunde gaae i Opfyldelse, hvortil hun svarede, at dette begreb hun nu godt.- Denne første Sammenkomst med E. kom saaledes til i Inderlighed og gjensidig Forstaaelse at danne et glædeligt Sidestykke til min sidste Sammenkomst med dig paa Reisen til Korsør. Da jeg nu veed, at hun har Tillid til mig og oprigtig Hengivenhed, troer jeg, at kunne virke gavnligt

paa hende og det vil derfor være mig en sand Glæde, at see og tale med hende ret ofte.- Men det vilde give Anledning til Gisninger osv, hos hele og halve Bekjendte (hvilket jeg for hendes Skyld maa

afværge) dersom der indtraadte et altfor paafaldende Omslag i hendes Forhold til it Huus. Denne Forandring maa derfor foregaae successive. Igaae var hun herude og besøgte din Moder, medens jeg var i Byen; hun havde ogsaa da udtalt sin Glæde over at have lært mig rigtigt at kjende.

Imorgen skulle vi see en lille Kreds hos os af Nielsens og Djørupperne ofl. hvor hun ogsaa kommer.- At denne Meddelelse vil skaffe Dig en stor Glæde kan jeg let indsee, men for at Du ikke skal hengive Dig til fordærvelige Illusioner, maa jeg tilføie, at jeg efter at have lært E. noget nærmere at kjende, er blevet bestyrket i min Overbeviisning om, at I, saaledes som I endnu ere, ikke vilde kunne gjøre hinanden lykkelige. Om I efter en yderligere Udvikling med Tiden ville blive istand dertil, er et Spørgsmaal, som kun Fremtiden kan besvare. Nu siger min Menneskekundskab mig kun, at der er Mulighed baade for et Ja og et Nei.- Gid Du maa faae Øiet op for denne dobbelte Mulighed og mindes at Afgjørelsen væsentlig beroer paa, hvad Du bliver til! Din hengivne Jacobsen

Din Moder skriver først næste Gang; hun beder at hilse Dig Kjærligst Fredag Formiddag.

Just som jeg staaer i Begreb med at afsende dette Brev, modtager jeg

dit, som glæder mig intet mindre end mit har glædet Dig, thi omsider begynder Du nu at forstaae mig. Glem ikke den Erfaring Carl! Du har gjort om det Urigtige i de Forestillinger, hvortil Du dog aabenbart i saa høi Grad har hengivet Dig i fuld Tillid til deres Rigtighed! Jeg frygter for at det er en arvelig Feil hos Dig, som Du vil have ondt ved at udrydde, men dersom Du i Aftes havde seet E. sidde i et Par Timer paa mit Knæ

med Hovedet paa mit Bryst, i kjærlig Samtale, vilde Du dog vist være bleven rød af Undseelse over din Vildfarelse.- Dette er ikke nogen Bebreidelse men kun en kjærlig Paamindelse, som jeg haaber Du nu vil forstaae, ligesom E. forstaaer det Hjertelag, hvormed jeg siger selv det Alvorligste.

Om Bryggeriet har det ogaa glædet mig meget at modtage din udførlige Meddelelse. Jeg har en hel Deel Spørgsmaal endnu at gjøre, men det maa beroe til næste Gang.-

C. M.

Dear Carl!

Carlisle 16 March 1867.

[illegible]

sigelig kærtagseligst for den Tænkning,
at det nok Næsten af min Grund der fandt
nødte mig det at sande for mig gjænde.
Så det da jeg fandt istænd auctant Allt sandt
jeg midt at sigs og det Blotning der fandt
Gæstigt om sandt og Blagget fandt, idet jeg
- mistet meget hamaget - forfikkede fandt for
and det gjænde mig for fandt, gik det og for
fandt, at jeg mistelig fandt at gjænde og for
for fandt og det maade de ikke længe for sin
med kærtagseligst og kærtagseligst den mig indt,
for at jeg med fandt, kærtagseligst fandt
læge fandt i min Arme og kærtagseligst fandt
for om sin var mit øgt, Gæst Arme og
sin Blagget sig med ikke min den for mig
det mig og forfikkede mig for glad sin ni
var om Arme sandt og for det sin
var om gjænde, for mig fandt sin Cillet
det mig, at jeg mistelig fandt sandt med
fandt sig ikke for ikke og sin kærtagseligst ikke
min for, at sandt jeg for kærtagseligst fandt
gjænde, og for mit min det fandt fandt the.

Min kære Jule og alle at kunne indse, at en
almindelig Juleaften var som en anden eller i det
mindste et andet end den af Juleaften min med
Elskede har den af Juleaften af Frederiksen
for at fortælle, at Juleaften min Juleaften
sig til en Elskede, en anden jeg Juleaften, at Jule-
aften : Juleaften var en anden Juleaften, da den
nude Juleaften Juleaften den Juleaften min Jule-
aften min Juleaften Juleaften, Juleaften og
Juleaften og at det Juleaften Juleaften for
Juleaften Juleaften for min Juleaften Juleaften og
Juleaften Juleaften Juleaften : Juleaften, Jule-
aften Juleaften, at det Juleaften Juleaften -
Juleaften Juleaften Juleaften med E. Juleaften
Juleaften : Juleaften og Juleaften Juleaften at Jule-
aften Juleaften Juleaften til min Juleaften Juleaften
med Juleaften Juleaften Juleaften. Da jeg min
med, at Juleaften Juleaften til min og Juleaften Jule-
aften Juleaften, Juleaften, at Juleaften Juleaften Jule-
aften og Juleaften Juleaften min Juleaften Jule-
aften og Juleaften Juleaften Juleaften. - Juleaften Jule-
aften Juleaften til Juleaften Juleaften, Juleaften og
Juleaften Juleaften Juleaften Juleaften Juleaften

afsaar af den som de indlaatte at alle for gaa faldende
Omslag: Guds Barmhertighed til mig som. Deres
Saaendring med deres fornyede hilsener. I saa
naa sin Guds og betagte sin Moder, medens jeg
naa i Lige; sin Lade og for de indtalt sin Glæde
naa at saa Lade mig rigtig at Guds. I saa
stille mig for en lille Lade for at af Næsten og
Ojensyn, og, saa sin og saa Lade. —
At deres Barmhertighed til mig og for Glæde
kun jeg til indse, men for at sin Lade sin
gaa mig til fordommelige Illusioner, men jeg til.
saa, at jeg efter at saa Lade E. noget mere
at Guds, og blundt betagte i min Omskæbning,
mig saa, at I. saaledes saa I. Lade saa, Lade
nilde Lade og saa sin anden Lade. Om I
efter en godnætten indstilling med Lade nilde
blinde i Lade Lade, og at Ojensyn, saa sin
Lade Lade saa Lade. Min Lade min Lade.
Lade mig Lade, at der Lade Lade for at ja
og at Lade. — Gid der saa saa Lade og for Lade
Lade Lade og Lade at Lade Lade Lade.
Lade Lade Lade, Lade der Lade Lade.
Lade Lade Lade

1667
3
København den 17de Junij 1847.
Jeg vil gerne sige: beqvæmt end at affende
de lærer, medtoges jeg det, som glæder mig de
mindre end mit selv glædet dig, vi ansees
bejgende du mig at forstaae mig. Glem ikke
den forsamling, Carl! du for mig og alle de
Ungdom i de Teatrbilledinger, forat du dog aaben-
baart i for sin Grad for Ungdom dig i færd
Tillid til den Ungdom! - Jeg forger ikke
at det er en aarvelig Tied for dig, som du mit
forer end end at indig de, men forsam du i Aften
Lunde for E. færd i at for Tines paa mit Tied

med Jævnhed med mig krigst, i Gærlig Samtale,
næst du dog mit navn bliver vied af Hæderst.
ans den Ridsfaulst. - Men er det nogen betoni-
delt man kun en Gærlig Sammenligning, som jeg
Jævnhed du mig mit Jævnhed, ligesom G. Jævnhed
det Jævnhed, Jævnhed jeg siger selv det Alvorst.

Den krigst mig selv det og/og glædt mig meget
at modtage din indfærlige Modvildst. Jeg Jævn
en Jævn det Jævnhed mig anden at Jævn, men
det man bliver det mig Jævn. -